

Baka István: Én itt vagyok

2014. május 22., 06:44, 697. szám

Én itt vagyok de hol vagy te Uram
S hol voltál amikor kerestelek még
A borban asszony-ölben álmok eszmék
Tömjéncödében is csak önmagam
Találtam nem voltál a bűnre mentség
S a büntetés sem egyetlen szavam
Se szólított meg Te se szólítottál
S azt sem hiszem már Te vagy aki voltál

Kint száll a köd és megmozdulnak a
Kőszobrok most egy képzelt őszi kertben
Európa vonaglik a bika
Hátán Apollón nyila még tegezben
És mosolyogva gondol Marszüászra
Lenyűzött bőre kéjes-nyers szagára

Kéjek s kínok között vezet az ember
Isten vagy emberek jelölte útja
Csodálod-e hogy amire befutja
Halálvággyal telik nem félelemmel
S akármit tesz öelve bár vagy ölve
Visszazuhan a Káosz-anyaölbe

Kutattalak s nem leltem rád Uram
Most megpróbálom mégis kitalálni
Valaki vagy Te vagy csupán akármi
Sorvégre rímnek jól jöhetsz ugyan
De jobban élsz a vírusban s a rákban
Mint a tehozzád esdeklő imákban
S ha megtagadlak azzal adnék létet
Neked hát nem tagadlak s végre véged

Megszabadultam tőled mégis árvád
Vagyok Uram ki várva várva vár rád.

Baka István költeménye erőteljes bizonyíték arra, hogy az emberben veleszületetten él Isten keresésének kényszere. De arról is tanúskodik, hogy Isten létezését észrevenni, tudatosítani és jelenlétének bizonyosságát megtartani korántsem egyszerű feladat. Különösen annak nehéz, kinek sorsa minduntalan veszteséget, betegséget, mellőzést teremt, aki magányos, kitagadott, lehetőségektől elzárt. Mert az ilyen ember megbántott is egyben, mint az „Én itt vagyok” kezdetű költemény megszólalója, aki keresése ellenére sem tudta megtalálni azt a „Valakit”. A versbeni „én” ilyen logika szerint gondolkodik: Isten nincs, hisz amikor kereste, nem találta. Ha pedig létezik, akkor jobban megtalálható „rákban” és „vírusban”, mint a hozzá „esdeklő imákban”. Végül pedig okoskodásával próbál pontot tenni e keresés végére. Ilyen logikával áll elő: „ha megtagadlak, azzal adnék létet Neked, hát nem tagadlak, s végre véged”. És valami oknál fogva mégse lehet vége még a következetességének. A költemény utolsó két sorában hirtelen minden az ellenkezőjére fordul, és így szinte minden kezdődik előlről: az Úr „árvájának” nevezi magát, aki „várva várva” várja mégis Őt...